

om hvilket jeg har den Tro — jeg kan næsten sige, at jeg har Visshed derom — at det vil blive accepteret ogsaa af de Viden-skabsmænd herhjemme, som i sin Tid have været tilbøjelige til, da der manglede Oplysninger baade herhjemme og ude fra, at anslaa Ulykkesinvaliderne til kun at være et lige saa stort Antal som dem, der omkomme. Nogen Autoritet have vi altsaa overhovedet ikke paa dette Omraade, thi vi mangle Statistikken. Det statistiske Bureau kunde maaske skaffe en saadan Statistik, men jeg tillægger det i øvrigt ikke megen Betydning, at saa den, thi jeg tror bestemt, at en Lovgivning paa dette Omraade, for Resten særlig en Lovgivning som den, det ærede Medlem for Horsens foreslaar, paa flere Maader vil medføre en betydelig Forrykkelse af den Statistik, paa hvilken man bygger Loven. Det er imidlertid en Fordel, der er netop ved Udbalgets Forslag, at vi heller ikke behøve nogen som helst Statistik. Dette er en udmærket Egenstabs foruden alle de andre gode Egenstaber, som vi tillægge Forslaget. Vi behøve kun at fastsætte, hvor meget de forulykkede skulle have udbetalt, og at fastsætte det saaledes, at vi vide, at det bliver en nogenlunde billig og fuldkommen overkommelig Byrde igennem Forsikring for dem, som i første Række skulle bære den. Jeg siger „i første Række“, thi vi vide jo fra det ærede Medlem for Horsens, at det er kun foreløbig, de skulle betale den. Vi have hans udtrykkelige Udtalelse om, at det dog bliver Samsundet, der efter vort Forslag som efter hans eget kommer til at bære den; Industrien skal kun forskudsvis udrede den, mod at Samsundet bag efter refunderer den Beløbet. Det ærede Medlems Udtalelse om Fællesrepræsentationens Resolution er for en Del besvarede af den højtærede Minister. Jeg fastholder i Enkeltighederne og i det hele, hvad jeg derom har sagt, altsaa at Fællesrepræsentationens Formand i sin Tid udnævntes til Medlem af Arbejderkommissionen af 1885, og i denne sin Egenstabs har sluttet sig til Forslag, som gaar ud paa Arbejdsgivernes udelukkende Bidragspligt i alle indbefattede Sag til Forsikringer, fremdeles at man i 1890 i Resolutionen har udtalt, at de særlige Erhverv skulle betale Ulykkesforsikring for deres Arbejdere, hvilket altsaa ogsaa er foreslaaet i dette Forslag, og endelig, at den sidste Skrivelse til Ministeren, der indeholder Resolutionen af 1896, i sin Slutning indeholder en Modsigelse af selve Resolutionen saaledes, at der i Virkeligheden kan paavises fire forskellige Standpunkter. — Om det ærede Medlem for Horsens mener, at jeg vil gaa meget daarlig

til Valg paa dette Forslag, er mig ligegyldigt. Jeg bør ikke i min Virksomhed her tage Hensyn til, om jeg gaar mere eller mindre godt til Valg, og jeg beklager det ærede Medlem for Horsens, hvis slige Hensyn virkelig skulde være bestemmende for hans Virksomhed, hvis han paa et eller andet Punkt, hvor han har en Overbevisning at sægte for, da tager Hensyn til, om han gaar godt til Valg derpaa eller ikke. Jeg er i øvrigt valgt paa et Program, hvor netop Arbejdernes Ulykkesforsikring staar som et særligt Punkt, og dette Program har jeg i den Henseende — i 1892 — udviklet i Overensstemmelse med Fællesrepræsentationens Resolution af 1890. Naar det ærede Medlem taler om, at det er en stærk Byrde for Arbejdsgiverne, er det kun en Talemaade, thi vi vide jo, at det ikke bliver Arbejdsgiverne, men Samsundet. Det er imidlertid ikke nogen stor Byrde, det er tværtimod en saa beskedne Byrde, at jeg ingen Frygt nærer for, at denne Byrde skulde blive væltet over paa Arbejdernes ved en Reduktion af deres Arbejdsløn. Naar Talen er om mindre end 10 Kr. om Aaret til hver Arbejders Ulykkesforsikring i særlige Erhverv, er der ikke, navnlig med den stærke Arbejderorganisation, der findes i Landet, nogen som helst Grund til at tro, at det skulde lykkes Arbejdsgiverne, som visste det, at vælte nogen Del af denne Byrde over paa Arbejdernes Løn. Overhovedet er det en Misforstaaelse, naar man mener, at Arbejdslønnen er den afgørende Faktor i de store Virksomheder. Arbejdslønnen er ikke den største Udgiftspost, og der er ikke Grund til, at man ikke lige saa godt kunde vælte den over paa andre Udgiftsposter end Arbejdslønnen. Men der er overhovedet ingen Grund til at antage, at den naturlige Vej ikke vil blive betraadt, nemlig at Præmien som de øvrige Driftsudgifter gaar over paa Produktionen, saa at der indvindes en højere Pris for den, og det var da ogsaa det ærede Medlem for Horsens, der udtalte, at Forbrugerne vilde komme til at betale Forsikringen. Men Udgiften er saa forholdsvis ringe, at den i Virkeligheden ikke er nævneværdig. Jeg forstaar ikke, at man kan komme saaledes i Affekt med Hensyn til denne Byrde, naar der maaske nu allerede udbetales 3—400.000 Kr. i frivillig Ulykkesforsikring for Arbejdere, og efter dette Lovforslag maaske vil blive Tale om 7—800.000 Kr. Jeg tror ikke, der er noget Land, hvor man for et saa forholdsvis ringe Offer kan opnaa et saa stort Gode, som det er, at saa mange Tusinde i Tilfælde af Ulykkesnyde en passende og værdig Hjælp. Jeg tror virkelig, at dette Offer af omkring 400.000